

Column ‘Anderhalve meter’ door Toon van der Aa uitzending 11 juni 2020

In mijn jonge jaren ben ik opgevoed met wantrouwen naar onze medemensen. Verreweg de meesten hield je op armlengte afstand. Of laten we zeggen twee armlengtes afstand, dat is dus ongeveer anderhalve meter.

Heden ten dage moeten we óók anderhalve meter afstand houden, maar dan in letterlijke zin. En dat heet dan ‘sociale afstand’, of voor mafkezen in het Engels ‘social distance’. Wat trouwens helemaal niet klopt want we houden ons aan letterlijke, lichámelijke afstand en proberen tegelijk met digitale hulpmiddelen onze sociále betrekkingen juist in stánd te houden.

Er zijn autoriteiten die suggereren dat de ‘anderhalvemetersamenleving’ een blijvertje is. Nou, laten we hopen dat ze iets anders bedóelen en zich ongelukkig uitdrukken, want in een maatschappij waar we elkaar nóg minder aanraken dan we de pakweg de laatste anderhalve eeuw al doen, daarin worden we gek.

Er bestaat genoeg bewijs voor de funeste uitwerking van te weinig lijf-aan-lijfcontact voor ons geestelijke en lichamelijke welzijn. En dat bewijst zich nu ook duidelijk in verpleeg- en verzorgingshuizen, waar patiënten, meestal ouderen, al maandenlang smachten naar aanraking door hun geliefden. Als dat min of meer gewoon zou worden dan gaat het zelfmoorden en aanrandingen régenen.

De afgelopen maanden zijn we overspoeld met nieuws over de bestrijding van Corona. Over wat we moesten inleveren om die strijd te voeren hoorden we veel minder. Want om te beginnen hebben mensen met ándere ziektes geleden onder het wegzuigen van medisch personeel door Corona. Verder hebben de economische gevolgen van het land op slot leggen heel wat mensen tot de bedelstaf gebracht.

Nú pas begint er discussie over wat Coronabestrijding aan offers waard is, dus nu pas begint de politiek haar werk weer te doen. En pijnlijk genoeg maar ook realistisch genoeg accepteren we daarbij dat het aantal Corona-doden langzamer daalt dan had gekund, als de maatschappij dan maar weer draaglijker functioneert. Dit soort afwegingen zijn overigens niets nieuws, alleen zijn ze nu zeer zichtbaar.

Ik neem aan, dat veel van u luisteraars net zo’n oude knarren zijn als ik. En we horen soms, dat onze belangen in strijd zijn met die van de jeugd. Immers, zij worden veel minder Corona-ziek dan wij en toch moeten ze evenveel offers brengen in de strijd tegen dat kolerevirus. En dat is toch echt afzien voor ze, gelet op hun hevige sociale en seksuele behoeftes. Daarom, leve hun solidariteit!

Tenslotte, er doemt een nieuw gevaar op, dat onze maatschappij tot op het bot kan splijten. Dat houdt verband met de zogenaamde zoönose, het overbrengen van ziekteverwekkers van dier naar mens. Als zou blijken dat onze huisdieren een grote risicofactor vormen, denk dan maar niet dat veel mensen hun poes of hondje vrijwillig zullen inleveren. En dan krijgen mijn opvoeders toch nog gelijk met hun advies om iedereen te wantrouwen.